

Sa aitasid mind tānini,
Kui nödra last üks isa;
Ma usun ka, et surmani,
Sa mind ei játa maha.
Su pāale üksnes loodan ma,
Su poole uskus hoian ka,
Sa kõige heldem isa!

Oh aita ka, et hoolega
Su riiki taga nōuan,
Et ilma auu ja wara ma,
Kui pühkmed mahajåtan. —
Jlm hukka lá'ab, Su sôna já'ab,
Küll' igauks ju seda nå'ab,
Mis waleks ei saa já'ama, —

Oh ára wôta nuhelsda,
Kui Sinu wästu eksin —
Ei elu-kirjast kustuta',
Kui kâsu üle astun.
Su Waimu lábi juhata,
Ja õiget teed siin õpeta,
Et ükskord õnsast' suren.

J. O.

Küünne õiwi.

Rord läks Saatan reisi páále, oma laiju maapäälsid walvasti läbi waatama. Oma reissi tehes tuli tema ka meie Paltimaale. Nagu kuida vihastas ta ennast, kui leidis, et Ewangeliumi walguks ka juba siin paistma oli hakkanud, mis tema wõdimusel otsa teha áhwardas.

Oma suureks ehmatuseks någi ta juba Õüünajõe falda ááres ühe Sumala koea, kus sees wagad riistiinimesed oma Õnnistegijale tânu ja kiituse laulusi laulsid. Jõge mõõda tulid laewu üles, kes uusi paatrid juure tõid.

Oma viha sees ja lühikesse nõuupidamise járele, kuidas seda árakeelsda, et Ewangeliumi walguks mitte laugemale ei saaks minema, lendas ta üles ja läks Rootsimaale, kus ta ennast ühe kiwe-mägestikku jáisse mahalaskis. Såál walitses ta enesele ühe paraja õiwi wâlja, wöttis kùnde wahele ja lendas üles, ning ruttas sellega Õüüna poole tagasi, et laewa-